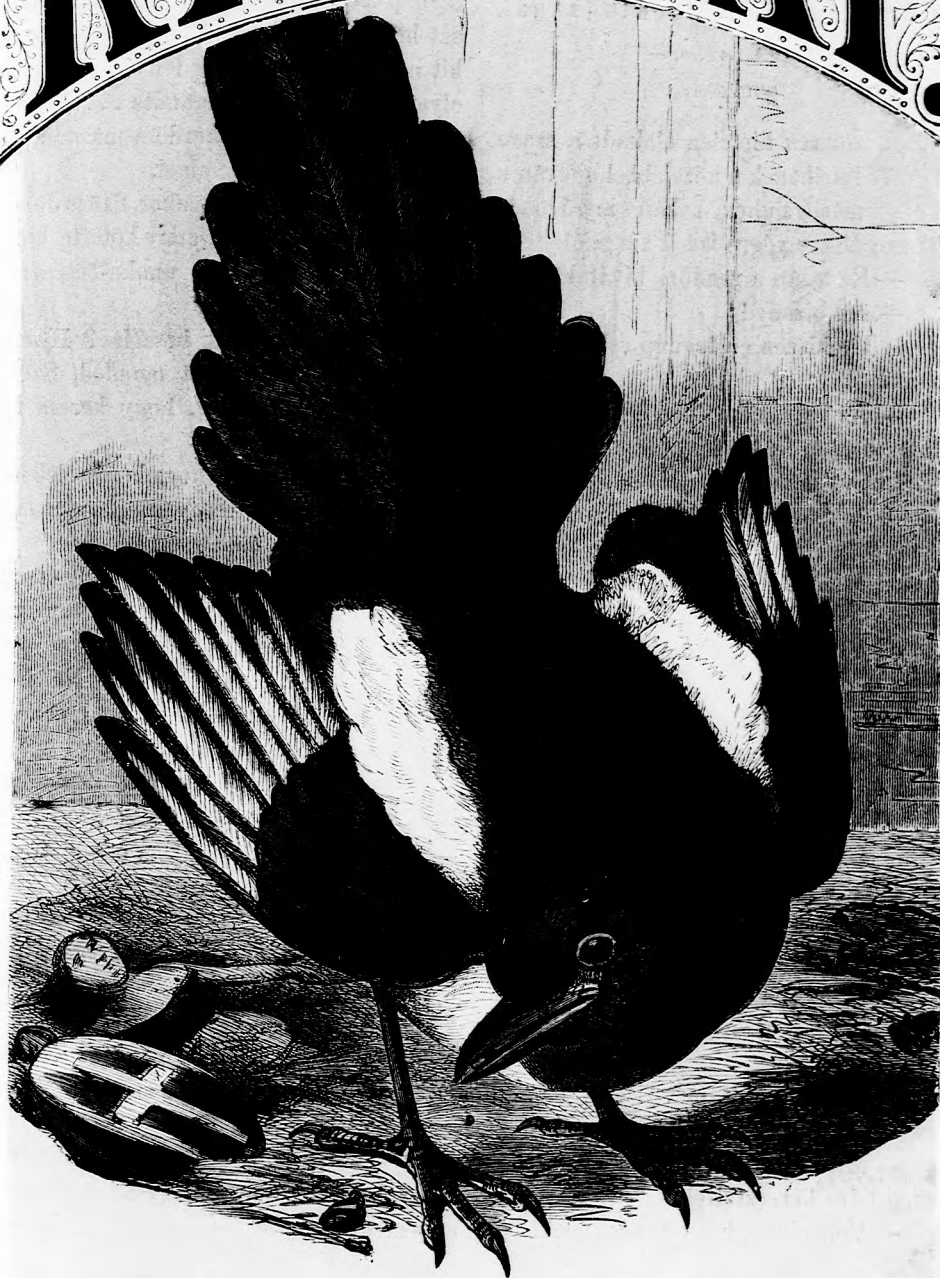

KIS LAP

TOLVAJSZARKA. (Lásd a 207. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XIII. folyt.)

ZONBAN hirtelen elakadt a szava Imrikének s közelebb hajolván a másik fiuhoz, sokáig merően nézett arczába s végre ismét megszólalt:

— Ez talán a rendőri hivatal?

— Az bizony!

— De hiszen én tegnap este nem itt voltam.

— Az igaz, nem épen ebben a szobában, hanem fent a hivatalban; most a börtönben vagyunk.

— A börtönben! kiáltá Imrike fölgorva. Én a börtönben! De hát mért? Hiszen én nem vétettem senkinek, mért hoztak e szörnyű helyre?

— Azt biz én nem tudom. Ha csakugyan nem követtél el senimit, akkor, ugy gondolom, elájultál s ugy találtak az utcán és idehoztak; mert mikor lefektettek ide az ágyra, még akkor is eszmélet nélkül voltál.

— Igen... már emlékszem... rosszul lettem az utcán. De hát te mért vagy itt? Te az a fiu vagy, akít este a hivatalban láttam, ugy-e?

— Mondtam már. Mi szükség kérdezgetned, mikor este ugy is hallottál mindent?

— Igen, hallottam... de mondd csak, mi a neved?

— Mit érdekel az téged? Az a nevem, a mire kereszteltek.

— Volt okom, hogy kérdezzek.

— Nos, halljuk, micsoda okod volt?

— Hát... azt hittem... mikor tegnap hallottam, hogy Pistának hívnak, azt hittem... hogy talán te vagy az, a kit nekem egy jó ember leírt... egészen olyan vagy, a mint ő mondta...

— De kicsoda? kérdé a második fiu kissé nagyobb figyelemmel.

— Egy derék, jó ember, Szücs János gazda, a ki nagyon szívemre kötötte, hogy ha valaha találkozom unoka-öccsével, Árpa Pistával...

— Micsoda? Mit beszélsz? Hiszen az én vagyok... és azt mondd, Szücs János gazda kért meg, hogy keress föl engemet?

— Igen, az kért, hogy keresselek föl.

— És miért? Hogy megbüntessen?

— Oh nem, nem azért!

— Hát miért? Talán hogy megmondja nekem, hogy tolvaj, zsivány vagyok?

— No hát beszélj már! Ne félj, mondhatsz akármit, nem haragszom meg, nem vagyok én olyan finyás.

Szegény Imrike alig tudott szóhoz jutni a sok sürgetéstől, pedig kissé még meg is akarta gondolni, hogy mondja meg, amit János gazda rábizott.

— Szólj már végre! sürgeté Pista hevesen. Mit akar János gazda? Mért hagyta meg neked, hogy keress föl engemet? Mit üzen?

— János gazda azt mondta: »ha találkozol Pistával, mondd meg neki, hogy én most is szeretem őt.«

— Azt mondta?! kiáltá Pista remegő hangon. Azt mondta, hogy most is szeret engemet?!

— Igen, hogy most is szeret tégedet. Az a legfőbb kívánsága, hogy térj vissza hozzá; ő gyakorta egész éjeken át csak rád gondol és kéri Istent, hogy vezessen téged vissza ő hozzá.

Imrike meghatott hangon mondá e szavakat s maga is bámult beszéde nagy hatásán. Pista arcza egészen elváltozott, szemei megteltek könnyekkel, aztán leborult ágyára és hangosan zokogott. Imrike épen szólni akart ismét, midőn az ajtó előtt őrt álló katona benyitott és szigorú hangon kiáltá:

— Ki fecseg itt annyit? Csönd legyen!

A két fiu elhallgatott s ismét mély esőnd lett a sötét börtönben.

Másnap reggel Imrikét persze szabadon bocsátották mert mikor a bírónak, ki maga elé hivatá, elmondta szomorú történetét: miképen kereste Márthát, mint lopták el kevés pénzcsekjét s végre mily keservesen csalódott épen midőn már megtalálni vélte Márthát, — ekkor a bíró meghatva nézett végig a szegény sápadt fucskán és megparancsolta, hogy bocsássák szabadon.

Azonban éjjeli pajtását, Pistát nem eresztették ám oly könnyen. Imrike egy óránál tovább várta kint a kapunál s mindenképen szeretett volna még beszélni vele. Azóta, hogy éjjel az őrt megzavarta őket, nem volt alkalmuk beszélgetni, pedig Imrike még oly sokat akart volna elmondani! Hiszen megígérte a derek János gazdának, hogy ha találkozik Pistával, rábeszéli, hogy menjen haza, elmondta neki, mennyire szeretik otthon még mindig s még sok egyebet. Valahányszor az

ajtó megnyílt, Imrike mindig előlépett, de sokszor csalódva kellett vissza térnie, míg egyszer végre igazán nem tévedett, — Pistát kísérték ki fegyveres katonák; kezei össze voltak kötve, fejét mellére hajtás s földre sütött szemekkel szomorúan lépdelt az örök között, sőt mintha könnyezett volna. Hiába állt Imrike egészen közel a kapuhoz, Pista nem nézett rá s meg sem ismerte volna, — ha Imrike ruhája fel nem tűnt volna Pistának. Éjjel, a sötét börtönben Pista nem láthatta, miféle ruhát visel Imrike, de most rögtön ráismert, hogy ez hajdan az ő ünnepelő ruhája volt. Ekkor aztán fölpillantott Imrike arczára is és látta, mily barátságosan, mily részvétellel néz reá Imrike. Eszébe jutott az éjjeli beszélgetés, János gazda üzenete s Pista most annyira szeretett volna még többet is hallani Imrikétől! De az örök ott voltak sarkában s csak nagy nehezen sughatott annyit Imrikének:

— Két hétre ítéltek el, de mához két hétre várj reám épen ezen a helyen, — szeretnék még hallani valamit János gazdáról! Ugy-e, eljössz?

— El! mondá Imrike.

De már ekkor a fegyveres örök észrevették a suttogást s nyakon esipvén Pistát, gyors léptekben vezették a nagy fogház felé, hol két hétig kellett elzárva ülnie.

Ez a két hét Imrikének is végtelen hosszú időnek látszott, oly türelmetlenül várta, hogy ismét beszélhessen Pistával. Ésnemesak azért vágyott oly nagyon Pista után, mert teljesíteni akarta János gazdának tett ígéretét, hanem mert saját

magára nézve is végső szükség esetében csak ettől várt segítséget. Hiszen János gazda azt mondta, hogy ha meg nem találja Márhát, menjen vissza ő hozzá. De hogy mehetne János gazdához, ha azt kellene mondania, hogy találkozott ugyan Pistával, de nem hozza vissza. Imrike tehát sóvárogva várta a napot, melyen Pistát majd rábeszélheti, hogy térjen vissza szerető nagybátyjához.

De időközben nem hevert Imrike tétlenül; minden nap reggeltől estig bámulatos kitartással járt-kelt azon utcákon, melyek Mártha lakása körül voltak; mindig remélte, hogy valamiképen mégis csak megtudja, hol

lakik Mártha, vagy találkozik vele az utcán; midőn megpillantott egy-egy alakot, mely némileg hasonlított Márhához,

hangosan dobogó szível szaladt utána, — de mindannyiszor csalódott s minden este fáradtan, reményét veszítve tért haza.

Mert volt ám mégis hol megpihennie. Találkozott az a jószívű rendőrrel, ki mindjárt első nap, mikor Imrike a városba lépett, jó tanácsokat adott neki. Ez a derék ember azt mondta Imrikének, hogy ha hetenként egy forintot tud fizetni, akkor házához fogadja és mindennel ellátja. Imrike tudván, megnyit ér az az arany melyet kabátja belésében elrejtve

SÉTA A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN. IV. A papadu.
(Lásd a 204. lapon.)

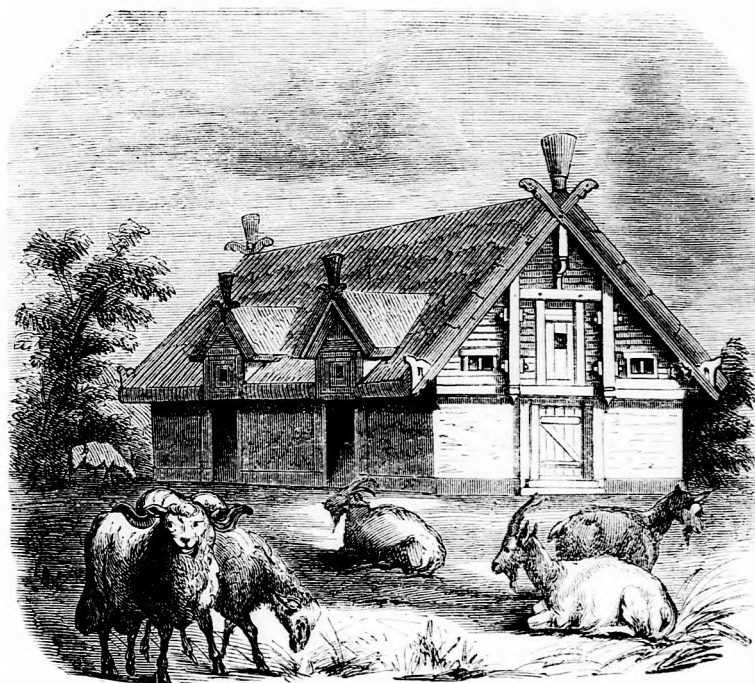
lálkozik vele az
ntott egy-egy ala-
litott Márthához,
hangosan do-
bogó szivvel
szaladt utána,
— de mind-
annyiszor csa-
lódott s min-
den este fárad-
tan, reményét
vesztve tért
haza.

Mert volt
ám mégis hol
megpihennie.
Találkozott az-
zal a jószívű
rendőrrel, ki
mindjárt első
nap, mikor Im-
rike a városba
lépett, jó taná-
csokat adott
neki. Ez a de-
rék ember azt
mondta Imri-
kének, hogy ha
hetenként egy
forintot tud fi-
zetni, akkor
házához fogad-
ja és mindennel
ellátja. Imrike
tudván, meny-
nyit ér az az
arany melyet
kabátja bélésé-
ben elrejtve

hordoz, kiszámította, hogy annak árán leg-
alább öt hétig maradhat új házi gazdájá-
nál s legalább ennyi ideig lesz biztos haj-
léka és nem kell félnie az éhségtől. Imrike
tehát elfogadta az ajánlatot s most ott
lakott Kardos rendőrnél, kinek felesége,
Kardosné asszonyom, maga is nagyon
megszerette a csöndes, szerény kis fiut,

annál inkább, mert neki magának nem
volt gyermeke s így most legalább volt
kivel csevegni, míg férje távol járt hi-
vatalos dolgaiban.

Lassan-lassan végre megjött a nap,
melyen Pistát kiereszték a börtönből s
Imrike még a szokottnál is korábban kelt
föl és mindenféle szép terveket forgatott

SÉTA A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN. V. A juhakol. (Lásd a 204. lapon.)

fejében, miként fogja meghálálni a derék
János gazda jóságát azzal, hogy megtéríti
az eltévelyedett Pistát s boldoggá teszi
Pistát magát is, mert ha egyszer vissza-
kerül János gazdához: ismét nyugodtan
élhet nem olyan kőbor csavargó módjára,
mint most.

De mint sokszor, ugy most sem volt
Imrikének szereneséje, ki sem mehetett

mindjárt reggel. Oly roppant köd eresz-
kedett le, hogy az utcákon alig lehetett
néhány lépésnyire látni s Kardosné asszo-
nyom így szólt Imrikéhez:

— Kis fiam, azt tanácslom, ne menj
ki az utcára, míg a köd el nem oszlik:
könnyen elgázol valamely kocsi.

Imrike engedelmeskedett, bár nagyon
boszantá, hogy nem tarthatja meg Pistá-

nak adott szavát; Pista bizonyosan várja a kitűzött helyen. De Imrike maga is kénytelen volt belátni, hogy olyan gyenge, tapasztalatlan kis fiúnak, mint ő, veszedelmes volna most kint sétálni; leült tehát az ablakhoz és leste, mikor oszlik el a sűrű köd, ezalatt pedig azzal mulatott, hogy iparkodott az utca tulsó részén járó-kelő embereket megismerni. Szeme lassankint hozzá szokott, de a köd is oszlott lassanként, s míg kezdetben alig vette észre, mikor halad el egy-egy ember, később már megismerte azt is, férfi-e vagy nő és végre még az arcokat is meg tudta különböztetni.

Oly sokáig ült így elmerülve, hogy szinte feltűnt Kardosné asszonyomnak, ki aztán kérdé:

— Mit bámulsz oly sokáig az ablaknál Imrike? Majdnem egy órája ülsz már ott mozdulatlanul, mintha lesnél valakit. Vársz valakire?

— Oh nem! Csak próbálgatom, meg tudnám-e ismerni az embereket, kik az utca másik felén járnak.

— És mért akarod őket megismerni? Talán azt hiszed, hogy valami ismerőst fogsz látni?

— Dehogy! sohajtá Imrike szomoruan. Hiszen nem ismerek senkit ebben a nagy városban!

— Azt hittem, ismét azt a Márthát lesed, kiről annyiszor beszéltél.

Imrike némán rázta a fejét; nem Márthát leste, sőt már alig remélte, hogy valaha megtalálja Márthát, mert hiszen két hét óta hasztalan keresi!

Ezalatt a köd mindinkább oszlani kezdett, déltájban koronként egy-egy hal-

vány napsugár is áttört a ködfelhőkön. Imrike még ott állt az ablaknál s most épen valami új zaj vonta magára figyelmét. Éles, rikácsoló hang hallatszott föl az utcáról, épen az ablak alól; néha mintha sebes eső suhogás hangzott volna, utána pedig mindenkor fájdalmas vonítás. Aztán ismét a rikácsoló hang kiáltá:

— Vegyék meg, olesón adom, vegyék meg!

(Folyt. következik.)

A BÉKA KIRÁLYNÉ.

— Mese. —

Hol volt, hol nem volt, hajdanában nagyon régen volt egyszer egy király. Már öreg volt, rosz kedvű és szomorú, mert ámbár három szép legény fia volt, a kikben öröme telhetett, öreg napjai fölvidítását még sem remélte többé, mióta kedves leányát, a gyönyörű királykisasszonyt egy gonosz varázsló, a király ellensége elbűvölte, úgy hogy midőn egyszer kísétált udvarhölgyeivel és komornáival a mezőre, hirtelen eltűnt s azóta soha senki még csak hírét sem hallotta.

Addig-addig buslakodott az öreg király, míg végre megunta az uralkodást és elhatározta, hogy egyik fiának átadja a trónust. Igen ám, de melyiknek? Mindahárom jeles ifju volt. A legidősbik, Miklós, olyan tanult, okos volt, hogy ha beszélni kezdett, az ország legbölcsebb emberei is bámulva hallgatták és mondogták: Ilyen bölcserősebb még soha sem élt e földön. — A második, Péter, nem sokat beszélt s, nem is igen törődött a könyvekkel és tudományokkal, de annál vitézebb és erősebb volt; az egész or-

a ködfelhőkön.
blaknál s most
magára figyel-
g hallatszott föl
lak alól; néha
hangzott volna,
dalmas vonítás.
ang kiáltá:
n adom, vegyék

ik.)

LYNÉ.

najdanában na-
zer egy király.
rü és szomorú,
ép legény fia
telhetett, öreg
sem remélte
át, a gyönyörű
sz varázsló, a
gy hogy midőn
eivel és komor-
eltűnt s azóta
sem hallotta.
ott az öreg ki-
z uralkodást és
ának átadja a
knek? Minda-
gidősbik. Mik-
t, hogy ha be-
g legbőlesebb
ták és mondo-
nég soha sem
k, Péter, nem
en törődött a
kal, de annál
az egész or-

szágban nem mert vele megvívni senki sem, a csatában csak úgy kaszabolta az ellenséget, mint az érett gabonát s az emberek lelkesedve emlegették a jeles ifju hőstetteit. Végre a harmadik, a legfiatalabbik, kit Elemérnek hívtak, nem volt ugyan sem tudós, sem vitéz, mégis mindenki szerette, mert oly kedves nyájas volt mindenki iránt, oly kellemesen tudott csevegni, dalolgatni, hogy az emberek órahosszat elhallgatták. Csak azon csodálkoztak az emberek, mit csinál Elemér királyfi mindig a mezőn: mindennap kiment a virágos rétekre, lefeküdt a puha pázsitra s csöndesen bámult a felhőkre, vagy a tákon daloló madarakra. Ennek pedig az volt a titka, hogy egy jó tündér megtanította Elemér királyfit az állatok nyelvére s így ő aztán órákig mulatott, hogy a mezőn a madarak, méhecskék vig beszélgetését hallgatta. Hanem erről persze senkinek sem volt sejtelve, ő maga világegyetért sem árulta el a titkot.

A király egyformán szerette mind a három fiát és semmiképp sem tudta elhatározni, melyiknek adja át királyságát. Végre tehát maga elé hívta őket és így szólt hozzájuk:

— Kedves fiaim, én már nagyon öreg vagyok, elfáradtam az uralkodás gondoljaiban, szeretnék ezentúl csöndes nyugalomban élni. A trónust közületek valamelyiknek kell elfogadni, de én egyformán szeretlek mindhármukat, nem tudok köztetek választani. Talán ti segíteni fogtok; ki akar közületek király lenni?

— Én! én! én! kiálták mindaharman egyszerre.

— Hm! Így hát csak ott vagyunk, ahol azelőtt, szólt az öreg király. Mindahárman el akarjátok foglalni a trónust, pedig csak egyé lehet. Nem akar közületek egyik sem lemondani testvére javára?

— Én nem mondok le! Én sem! Én sem! kiálták ismét mindhárman egyszerre.

— Hm! Hm! Így nem boldogulunk. Más valamit kell kigondolnunk. Egy módot tudok csak, ha megígéritek, hogy teljesítitek.

— Megteszszük, kedves atyánk! szólt a három királyfi.

— Nos tehát azt gondoltam, hogy az legyen király, a ki egy esztendő alatt valami nagy dolgot végehez viszen.

— Nagyon jó lesz! És mi legyen az? Szólj, mindent megkísértünk.

— Jól van. Tehát a ki közületek mához egy esztendőre annyi aranyat hoz, hogy egész királyi palotának minden szobának, pinczének, padlásnak falait egy ujjnyi vastagon beboríthatom vele, az legyen a király.

— Legyen! szólt a három királyfi, mert mindegyik bizott magában, hogy valamiképpen majd csak összeszerez annyi aranyat.

— Tehát ráálltok erre a próbára?

— Ráállunk, felséges atyánk.

A három királyfi azonnal utra indult s bucsuzáskor a mindig vidám Elemér nevetve mondá:

— Mához egy esztendőre király vagyok.

A másik két testvér gunyosan nevetett a legfiatalabbiknak e szaván, de aztán testvéri módon szépen elbucsztak

egymástól is és hárman háromfelé világgá indultak szerencsét keresni.

Elemér vigan dalolva lovagolt neki a mezőknek s maga sem tudta, hova megy; majd csak akad valami szerencséje, gondolás jókedvűen vágatott mindig tovább, mignem este egy mocsáros helyre jutott, hol lova csak nagy bajjal tudott előre hatolni. A mint itt lassacskán ballagott, egyszerre megszólítja egy bokor mellől régi jó ismerőse a bibicz madár:

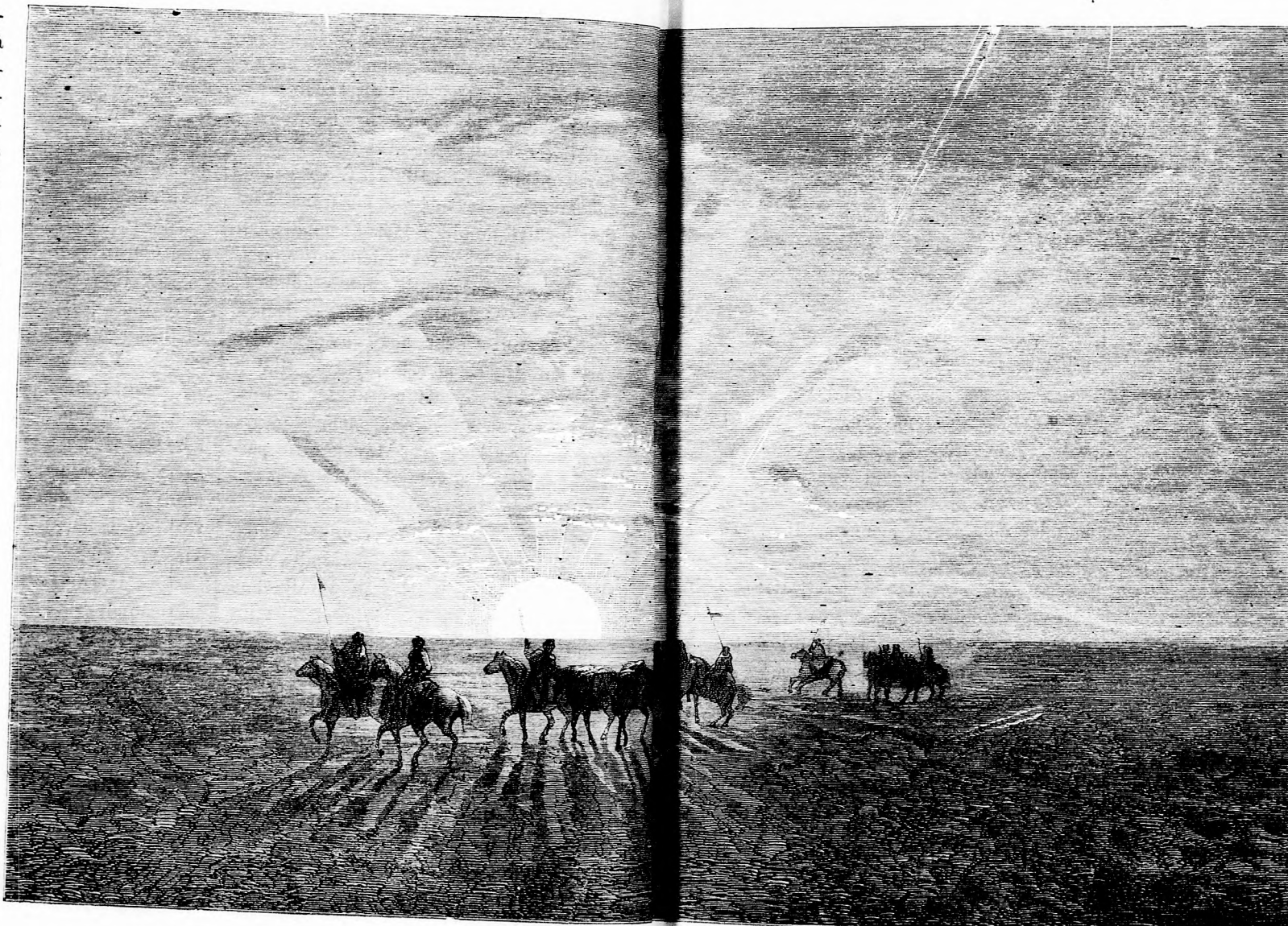
— Hova, hova, szép királyfi?

— Hja, bizony azt magam sem tudom, kedves bibicz barátom. De jó, hogy találkoztunk, legalább kissé cseveghetünk. Jer ide a vállamra, majd elmondom, mi járatban vagyok.

A bibicz fölrepült a királyfi vállára s Elemér aztán elfütyülte neki, madárnyelven.

milyen feladatot tűzött ki az öreg király annak, aki utána király akar lenni.

— Oh, akkor épen jó helyre jöttél, szólt a bibicz. Csak menjünk előre.

A SIVATAG. (a 200. lapon.)

Mentek, mendégéltek sokáig s végre eljutottak egy kicsinyke, kerek tóhoz. Ekkor a bibicz leszállt a földre s így szólt:

— Derék királyfi, most szállj le a tőről, itt van az a hely, hol a kívánt kincset megtalálod. Látod ezt a tavaeskát? Szaladj köröskörül százszor, — és majd meglátod, mi történik.

A királyfi bizott a bibicz szavaiban, tudta, hogy jó barátja; aztán nem is valami nehézdolog egy ilyen kis tó körüli százszor körülfutni. Szaporán hozzáfogott tehát és gyorsan meg-megkerülte a tócsát; de mikor kilenczvenkilenczedszer futott körüli, feje sajátságosan szédülni kezdett, a századik kerülésnél pedig — bumsz! hirtelen elbukott, bele a tó vizébe s mélyen alámerült.

Mindig mélyebbre és mélyebbre merült alá... de mindinkább ragyogó fény vette körüli s midőn végre lejutott a tó fenekére, hát egy pompás kristálypalota kapuja előtt állott. Nem sokáig

gondolkozott, hanem belépett és sok fényes, aranyos termeken ment végig: de sehol sem látott embert, bármily figyelmesen nézegetett is körül. Egyszerre azonban, a mint egy még fényesebb terembe ért, ily szavakat hollott.

— Kvák! Kvák! Brekeke! Mit keressz itt? Ki vagy? Hogy kerültél ide?

A királyfi csak ekkor vette észre, hogy itt, zöld bársony pamlagon egy nagy béka fekszik s kíváncsian bámul rá. Elemér királyfi nem igen szerette a békát, de ezuttal erőt vett magán és így szólt:

— Én Elemér királyfi vagyok. Utanak indultam, hogy annyi aranyat keressek, a mennyivel atyám királyi palotáját egészen beborithassam; ide pedig úgy jutottam, hogy bepotyantam egy tóba s addig-addig merültem alá, míg e palota kapuja elé kerültem.

E szavakra a béka hirtelen fölemelkedett és sajátságosan fürkésző, bámuló szemekkel nézegetett végig Eleméren. A királyfi pedig csak most vette észre, hogy a béka fején arany koronácska ragyog.

— Hát te ki vagy? kérde Elemér királyfi.

— Én a békakirálynő vagyok. Ismerlek tégedet, derék királyfi és meg is segítek, hogy annyi aranyad legyen, a mennyit csak kívánsz. Hanem egy esztendeig itt kell maradnod palotámban.

— Nagyon szívesen, nincs sürgős dolgom, ugyis csak mához egy esztendőre kell hazatérnem atyámhoz.

A királyfi tehát ott maradt egy egész esztendeig s mondhatom, nem unat-

kozott az egész idő alatt egy pillanatig sem. A békakirálynő rendkívüli figyelemmel gondoskodott mindenről, amire Elemér királyfinak szüksége volt; mindennap új meg új mulatságot talált ki, úgy hogy a királyfi szinte csodálkozott s meg nem foghatá, mért pártolja őt a királyné oly nagyon.

Egyik hét mult a másik után, aztán hónapok is és végre elmúlt az esztendő. Egy napon a békakirálynő könyes szemekkel így szólt a királyfihoz:

— Ma telik le az esztendő, haza kell menned. Nagyon szomorít, hogy el kell válnunk, de ha megígéred, hogy néha néha meglátogatsz, ez kissé megvigasztalna.

— Hogy meglátogotlak-e? Meghiszem azt! Ha megengeded, akár minden héten eljövök. Hiszen te oly jó voltál irányomban, oly boldogon éltem itt egy egész esztendőn át, hogy szinte sajnálom, hogy haza kell mennem. Bár csak valamivel viszonzozhatnám szívességedet.

— Még nincs is mit, jó királyfi, még csak most adom át neked, a mit ígértem, a nagy arany kincset. Fogd ezt a kis arany diót. Amihez ezzel hozzányulsz, az mind esupa aranyvá válik. Akár mindjárt meg is próbálható.

A királyfi végig dörzsölte a dióval csizmája talpát, — s ime, rögtön aranyvá lett, úgy hogy alig bírta lábát emelni a csizmában. Szépen megköszönte a beces ajándékot és eltette a tarisznyába; azután indulni készült.

— Utoljára szagold meg még ezt az illatos virágot, szólt a királyné.

A királyfi megtette. — de alig szívá be a pompás illatot, hirtelen elkábult, földre ragyott és elvesztette eszméletét.

Mikor ismét magához tért, bámulva tekintgetett szét. Nem látott többé fényes palotát, sem békakirálynét, sem más büvös dolgokat; kint feküdt a kis kerek tó partján, melyről épen egy évvel ezelőtt bebukott a vízbe. Jó barátja, a bibicz, ott sétálgatott a bozótban és nyájasan üdvözle; lova is, azon módon megnyergelve, amint leszállt róla, ott várta és örvendezve nyerített. A királyfi eleinte azt hitte, hogy csak álmódott, de zsebébe nyulva, megtalálta az arany diót, s ekkor gyorsan fölugrott, lovára pattant és szélesbesen vágatott haza az öreg király palotájába.

Mikor haza ért, két öregebb testvérét már otthon találta; mindakettő töméntelen kincseket hozott, hosszú sorban álltak a szekerek, mind megrakva tiszta szinaranynyal. Az öreg király pedig összegyűjté tanácsosait és megparancsolá, hogy a próba tétessék meg. Előállott a királyi kincstárnok, megmérte a két idős testvér által hozott aranyat, azután kiszámította, mennyi arany kell az egész királyi palota beborítására és végre így szólt:

— Fölséges király, a két herceg épen egyforma mennyiségű aranyat hozott; de nem elég ám egyiké sem a palota minden falának beborítására; a nagy tornyon levő szelkakasra már nem jut arany.

— Hm, hm! ez nagy baj, szólt az öreg király. Most hát csak ott vagyunk, ahol azelőtt.

— Oh nem, fölséges atyám, szólt ekkor Elemér királyfi és előlépett. Nekem van annyi aranyam, hogy akár tíz ilyen palotának a falait is beboríthatom.

Csodálkozva és nevetve néztek reá, mert hiszen egészen pusztá kézzel állt ott.

— Nem hiszik ugy-e? No's csak várjanak kissé, mindjárt meggyőződnek.

Kiment s utána a király és egész udvari népség is. A főkapu előtt Elemér királyfi kivette az aranydiót s néhányszor végigdörzsölte a kapun és a falon. Azonnal tündöklő fény lövelt a falról, úgy hogy az emberek szeme szinte káprázott; az egész falat vakító arany borítá el s a csillogó fény mindig tovább-tovább terjedt, ablakok, ajtók, oszlopok tornyok, csakhamar mind el voltak borítva s az egész palota mérföldre ragyogott a nap sugaraiban. A király, a két idős testvér s az egész udvari népség szájátva bámult sokáig, míg végre Elemér királyfi oda fordult és szólt:

— Teljesítettem a föltételt — most tehát én vagyok a király.

— Abból semmi sem lesz! Ez nem érvényes, ez boszorkányság! kiáltá dühösen a két öregebb testvér. Ezt nem ismerjük el.

Sokáig larmáztak, hadonáztak és végre az öreg király is így szólt:

— Ez nem érvényes, ez boszorkányság. Majd más próbáról gondolkozzunk.

— No jól van, ha nem érvényes, én nem bánom, szólt Elemér királyfi vidáman. Azért mégis én leszek a király, akármit próbáljunk egyebet.

(Vége következik.)

SÉTA A BUDAPESTI ÁLLATKERTBEN.

— A juhakol. — A majomház. — A papadúk. —

(Képekkel a 196., 197. és 208. lapokon.)

KEDVES Forgó bácsi! Mivel oly szíves volt, hogy első leveletem kiadta a »KIS LAP«-ban, neki bátorodtam és elbeszelem, mit láttam még állatkerti sétám alkalmával.

Mindjárt a szarvasok közelemben van a juhakol, de nem olyan ám, mint nálunk falun, azaz hogy az akol körülbelől olyan, de a juhok nem olyanok, hanem különböző ritka fajú, idegen országbeli állatok; láttam egy piczike kecskét, mely olyan, mint nálunk a három hetes kis gida s a nevelő ur mondta, hogy ez a törpe kecske soha sem is nő nagyobbra; aztán vannak ismét roppant nagy, kövér juhok muflonok, melyeknek két oldalt hosszan nyulik ki a szarvuk, esavarszerűen kacskaringózva.

De hogy őszinte legyek, bizony legjobban mulattam a majomház előtt. Itt egy roppant nagy ketreczben kedvük szerint ugrándoznak a kisebb-nagyobb majmok, kergetőznek, hintáznak a lóbogó köteleken s mindenféle bohókás játékot űznek. Ha nézők állnak meg a vasrács

előtt, a majmok odajönnek és kinyújtogatják kezöket, hozzá vannak szokva, hogy ajándékokat kapjanak s én is vettem néhány krajczárért cseresnyét és odanyújtottam nekik. Sokszor majd összevesztek az ozsonnán s egyik a másiktól iparkodott elkapni a gyümölcsöt, ilyenkor visidva és rikácsolva kergetőztek össze vissza a nagy kalitkában, de soha sem bántották egymást komolyan. — Az egész

szén piczi majmok külön, kisebb ketreczekbe vannak zárva.

Közel a majmokhoz rikácsolnak a tarka tollu papagájok. Egész sereg kisebb-nagyobb kakadu (vagy papadu) hintálózik a szabadban fölállított póznákon, melyekhez persze oda vannak láncozva. Mikor odaértünk, így szólt a nevelő ur hozzám:

— Egy tudós férfit az mondta, hogy a papagájok tollas majmok.

— és igaza is van. Persze nem külső alakjukra kell azt érteni, mert a tollas, szárnyas madár nem hasonlíthat a majomhoz. Ámbár a kakadu is úgy használja p. o. lábait, mint a majom, lábaival teszi szájába az ételt; hanem a papagájok épen olyan tulajdonságokkal bírnak, mint a majmok. Igen okos madarak, de roppant szeszélyesek, úgy hogy nem lehet bizni bennök:

NAGYAPÓ NEVENAPJA. (Lásd a 207. lapon.)

ek és kinyujto-
ak szokva, hogy
is vettem ne-
ét és odanyuj-
majd összevesz-
másiktól ipar-
lesöt, ilyenkor
getöztek össze
de soha sem
an. — Az egé-
szen piczi maj-
mok külön, ki-
sebb ketre-
ezekbe vannak
zárva.

Közel a maj-
mokhoz riká-
csolnak a tarka
ollu papagá-
ok. Egész se-
reg kisebb-na-
gyobb kakadu
(vagy papadu)
hintalózik a
zabadban föl-
llított pózná-
ton, melyek-
hez persze oda
annak lán-
szolva. Mikor
daértünk, így
zölt a nevelő
r hozzám:

— Egy tu-
ós férfiú azt
mondta, hogy
papagájok
ollas majmok.
m külső alak-
a tollas, szár-
t a majomhoz.
nálja p o. lá-
teszi szájába
k épen olyan
nt a majmok.
ppant szeszé-
bizni bennök:

egyik perczen kedveskednek, hízkel-
nek, a másik perczen már kiállhatatlanok. — Nagyon furfangos, éles eszü ma-

darak a papagájok, jó emlékező tehetségük van, büszkék, bátrak és könnyen tanulnak. Gazdájukhoz hívek, ha jól bánik velök;

CSERESZNYE-SZÜRET. (Lásd a 207. lapon.)

de ha megsértetnek, sokszor esztendőig
sem békülnek ki azzal, aki őket bántotta.
Viszont azonban háladatosak is és ha gaz-

dájuk akár hónapokig volt is távol, mégis
megismerik s a viszontlátás fölötti örö-
met mindenképen iparkodnak kifejezni.

A papagájnak sok különböző faja van, s a legszebbek közé tartoznak a papadúk, melyeknek déli Amerikában van hazájuk. Nem igen nagyok, testök hossza mintegy 20 hüvelyk, tollazatuk hófehér, csak fejök bőbitáján vannak vörös vagy világos sárga tollak, melyek azonban esupán akkor láthatók, midőn a madár fölborzolja bőbitáját. A papadú nagyon szelid s ha közeledni lát olyan embert, kivel már megbarátkozott, rögtön nyújtja a fejét és nyakát, hogy megsimogassák.

Még sokáig elstálgattunk volna az állatkertben, de sötétedni kezdett s esöngettyűszó tudatta, hogy távozni kell a kertből, mert a kapukat becsukják. Haza mentünk tehát, de a nevelő ur megigérte, hogy nem sokára ismét elvisz. Remélem, addig kis olvasótársaim közül is sokan megjárják e kellemes és tanúságos helyet; kedves Forgó bácsinak pedig leveleim közléseért szépen köszönetet mondva maradok

hü kis olvasója

Polgár Kálmán.

NAGYAPÓ NEVENAPJA.

(Képpel a 204. lapon.)

Óh te öreg, oh te kedves,
Oh te drága nagy apó!
Szemed élénk, arcod piros,
Bár fejed takarja hó.

Épen ma van neved napja,
Épen ma van Péter-Pál:
Szívvel fakadt üdvözléssel
Két unokád gratulál.

A jó Isten még sokáig
Kedves apó tartson meg,
S mint te minket, téged az Ég
Azonképen áldjon meg!

A SIVATAG.

(Képpel a 200—201. lapon.)

Tubós utazók, kik bejárják a világot, hogy mindenfelé megismerkedjenek a különböző népekkel és országokkal, sok érdekes dolgot irnak ama szomorú, végtelen nagy pusztákról, sivatagokról, melyek Afrikában és Ázsia egy részében elterülnek. Már többször irtam én is nektek, kis olvasóim, e sivatagokról s a mai rajzból némileg láthatjátok, milyen az a végtelen rónaság.

A meddig a szem elhat sehhol sem látni egyebet sárgás homoknál, mely a forró napsugaraktól annyira át van melegítve, hogy szinte égeti az ember testét. Sehhol egy fácska, sem domb, folyó, sem emberi hajlék; napokig vándorol az utas, míg végre oly helyre ér, ahol megpihenhet. E helyek pedig az ugynevezett oázisok. Itt egy-egy forrás fakad a földből s körülte kis darabon fü zöldel, fák is nőnek s az árnyék enyhet nyujt a szörnyü hőségtől eltikkadt utasnak.

E szomorú sivatagokon természetesen csak kevés ember lakik, ezek is csak az oázisok körül, hol egy kis füvet találnak házi állataik számára. De hosszabb időre sehhol sem telepedhetnek meg; mihelyt a füvecske le van legelve, neki indulnak a pasztának s más helyet keresnek. Korán hajnalban indulnak utra, lóháton, fölfegyverkezve, mert ott mindenki maga magát védelmezi nemcsak a vadállatok, hanem ellenségei ellen is; a félvad néptörzsek, melyek itt kóborolnak, örökös ellenségeskedésben élnek, sőt megtámadják az idegen földtől odatévedt utasokat, ha épen a pusztán utban találkoznak velök; de a ki belép az ilyen szilaj beduin sátorába és nyughelyet kér, azt nemcsak szívesen látják, hanem meg is oltalmazzák, mert ősi szokásuk azt parancsolja, hogy a vendégnek mindent kedvére tegyenek.

AG.

. lapon.)

árják a világot,
smerkedjenek a
országokkal, sok
szomoru, végte-
agokról, melyek
észében elterül-
én is nektek, kis
s a mai rajzból
en az a végtelen

t sehol sem látni
, mely a forró
van melegítve,
er testét. Sehol
yó, sem emberi
az utas, míg
megpihenhet. E
ott oázisok. Itt
lből s körülte
is nőnek s az
örnyü hőségtől

on természete-
x, ezek is csak
is füvet talál-
De hosszabb
nek meg; mi-
lve, neki indul-
lyet keresnek.
utra, lóháton,
mindenki maga
a vadállatok,
a félvad nép-
olnak, örökös
t megtámad-
edt utasokat.
találkoznak
a szilaj beduin
azt nemcsak
s oltalmazzák.
ncsolja, hogy
ére tegyenek.

TOLVAJ SZARKA.

(Képpel a czímlapon)

TARKA barka, tolvaj szarka,
Illeg-billeg hegyes farka,
A szárnyait emelgeti
Zsákmányait rejtegeti.

Ugyan mit is loptál megint ?
Rád a bábu feddön tekint.
Hoztad szősz hajánál fogva,
Eltemetted a homokba.

S ott mellette vajj' mi fénylik ?
Ni bizony, nekem úgy rémlik,
Hogy a Klári medaljonja,
Melybe hajfűrt van befonva.

Pedig szegény, hogy kereste !
Egész nap és egész este !
De bár hogy kereste Klára,
Csak nem akadhatott rája !

S most is, most is, — mondja kérem
Mi van ott a kend csőrében ?
Jaj! — hogy haragom rád öntsem ! . .
Mama ékiből egy gyöngyszem !

Rosz lesz ennek az ő vége,
Gonosz a kend mestersége
Jön a drabant s viszi kendet —
Többet aztán nem is csenhet.

De mért is csensz, te kis bolond ?
Hisz van egy szebb tulajdonod :
Vendéget híjj — mars előre !
Csőrögj, szállj a háztetőre !

Híjj vendéget, pajtásokat,
Kis fiukat, kis lányokat.
Siesenek a lugasba
Az uzsonna föl van hordva !

CSERESZNYE-SZÜRET.

(Képpel a 205. lapon.)

HÚL már a cseresznye,
Húlogat a gyepre,
Majd én rázogatom, nűk,
Ti szedjétek egyre !

Vigyázz Andor, Miksa !
Ha telik a sipka :
Öntsétek a garabóba
S jertek hamar vissza !

Ha a kosár megtelt,
Cseresznyével, meggyvel,
Vigyétek el a mamának,
Az neki jó helyt lel.

Rétesbe, kalácsba
Hinti a mamácska,
Maradékba befőttnek jut
Az éléskamrába.

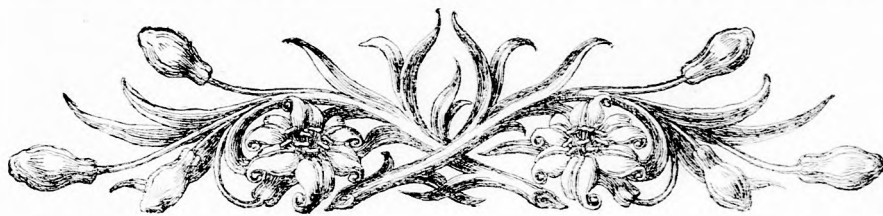
Majd ha fagy és hó lesz
S gyümölcs csak dió lesz —
Akkor a befőtt cseresznye
Fris gyümölcsnek jó lesz.

BETÜREJTVÉNY.

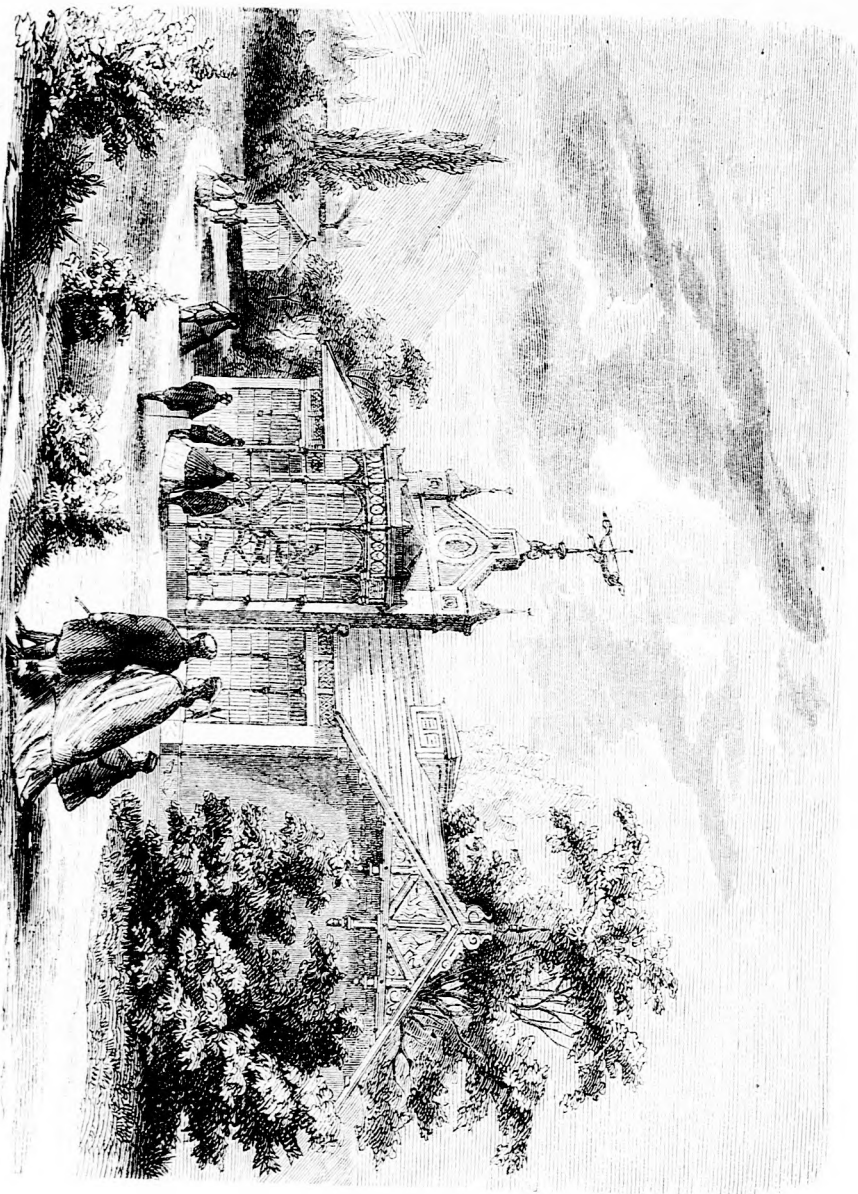
— Megfejtési határidő július 5-ig. —

Ez baj **R** baj

A megfejtők névsora és Forgó bácsi postá-
ja a jövő számban fog megjelenni.

Séta a budapesti állatkertben. VI. A majomháza. (Arist. a 204. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.